

ДІТОЧИЙ СВІТ

Children's World

РІК I.

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ, 1924.

ЧИСЛО 2-3

Одинокий ілюстрований журнал для
української молодіжї в Канаді і
Злучених Державах.

The only illustrated Ukrainian
magazine for children in Canada
and United States.

Хто на добру сторону дивиться,
Від злого очи відвертає, —
Такому доля усміхається,
І сам Бог йому помагає.
С. М. Дорошун.

Ціна 15 центів.

CHILDREN'S WORLD
683 Burrows Ave., Winnipeg, Man.

CHILDREN'S WORLD

⤵ The only illustrated Ukrainian magazine for children in Canada and United States.

Published monthly by Ukrainian Teachers.

S. M. Doroschuk, Editor.

Children's World

683 Burrows Ave., Winnipeg, Man.

Subscription per year in Canada \$1.50

Subscription per year Abroad \$1.75

ДІТОЧИЙ СВІТ

Одиникий ілюстрований журнал для український дітей в Канаді і Америці.

Виходить раз на місяць.

Видась українськими учителями.

С. М. Дорошук, редактор.

Діточий Світ

683 Burrows Ave., Winnipeg, Man.

Річна передплата в Канаді \$1.50.

Поза границями Канади \$1.75.

ЧОМУ НІ?

До Родичів:

Найважнішою просвітною справою є та, котра приносить найбільше користи. Вихованє молоді є найважнішою справою. Яке вихованє — такий народ. Чи Ваша дитина ще й досі без свого часопису? . . . Жалусте для неї \$1.50 на рік? Тож які з Вас родичі, які Українці? Причиніться до дійсно просвітного діла сейчас і присилайте передплату на

„Діточий Світ“

Другі народи лише тому сильні, що свідомі. В них діточа література дуже богата. Лише українські діти, наче сироти, не мають нічого свого, не мають що читати, не мають ніякого дороговназу.

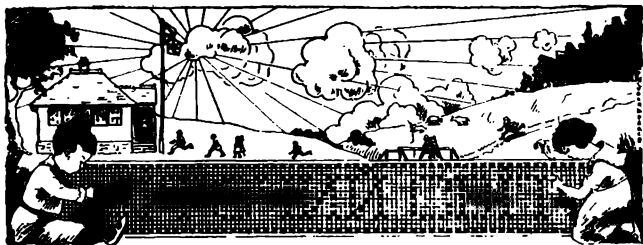
„ДІТОЧИЙ СВІТ“ видаєсь українськими учителями і буде стало виходити. А щоби сей журнал приносив як найбільше користи для молоді, то вашим святим обовязком є подбати, щоби се виданне піддержати матеріяльно.

Передплату або навіть і жертви на пресовий фонд шліть сейчас, кехай українська дівтора не марнується:

CHILDREN'S WORLD

683 Burrows Ave.,

Winnipeg, Man.

РІК I.

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ, 1924.

ЧИСЛО 2-3

Нема щастя, нема долі,
Без науки жити в світі,
Шукайте їх, мої діти,
Знайдете в просвіті....
Стефанія Абрамовська.

М. Петрівський.

Чим я буду.

В великих містах є хлопці, котрі продають газети.... Ми їх пер-
раз бачили. Вони бідні, обдерті, замурзані й нестрижені. На перший
погляд ті хлопці видаються нам великими шибениками, бо галасують
й верещать крикливими голосами по улицах про свої газети. Часом до-
рогою не дають перейти, так накидуються своїм товаром. Мало хто лю-
бить їх за таку аухвалість. А коли часом надокучать, то дехто конче,
пшовхне й потрутить тих напасників з газетами. Загальню, — вважа-
ють їх злими хлопцями. Але погляньмо на них ближче.

Се є бідні хлопці. Бо хлопці багатих родичів газет не продають, ли-
ше хлопці бідних родичів. Є між ними й сироти. Коли подумасмо, хто во-
ни, та як їм гірко живеється, то в нас поветас жаль і співчуття до них.
Нужда і голод приневолює їх трудитися продаванням газет. Один про-
дає, щоб заробити собі на нове убрання. Другий, — щоб удержати
свою слабу, безсильну матір. Інший знов хлопчина заробляє собі на
життя, йому всего потрібно, бо він круглий сирота. Крім сих, є багато
інших причин.... Важка се праця! Гірке життя....

Коли хлопці в лутших обставинах сплять собі вигідно в ліжку і че-

кають аж поки мати закличе їх на готове снідання, — то ті бідні хлопці вже досвіта біжать до друкарні і чекають на газети. На снідання вони не ждуть! І коли раннім ранком появиться хто на улиці, то сейчас біжить до него хлопець з газетою. Чи зима, чи літо, дощ чи слота, сніг чи морози вони все свою службу сповняють. Все їсти хочеться. Не одній матери покотяться сльози по личеньку, коли побачить такого хлопця на улиці зимовою порою, серед тріскучих морозів. нераз бачимо хлопця, котрий трясеться з зимна, в котрого очі зайшли сльозами і жаль збирається як той хлопчина закостенілими руками від зимна — видає центи купуючому.

Неодно горе такі хлопці переживають. Але за свої терпіння вони мають деякі винагородження. Се для них велика наука, — життєва школа.

Сей досвід придається їм на пізнійші роки. В сій життєвій боротьбі, вони, наче сталь, загартовуються. Остаточко стаються витривалими, практичними, підприємливими й агресивними. Чого ніякі хлопці досвідчуються у старших літах, то ці бідаки досвідчуються замолоду. Одно ми знаємо, а іменно, що в Америці і Канаді є много славних і богатих людей, котрі замолоду продавали газети.

**

**

**

На приулку задньої вулиці одного великого американського міста зібрався гурток хлопців, що продають газети. Кожен з них від рапа продавав газети. Тепер снідали. Для се, що собі кожен купив: ковбаски з булкою, овочі, паї, тощо. Між тим весело собі жартували, а деякі швидко читали непродані часописи. Хлопці були різного віку і різних національностей.

Вільям був між ними передовий хлопець і один з них, що читали депішки. Він щодня мав навичку переглянути кожду сторінку часопису. Він голownie про політику любив читати. В сій хвилі він докінчив допис про гарісру богатого промисловця, котрий за молоду продавав газети. Се його захопило й зацікавило, бо бачив, що його щось спільного лучило з мільонером. Вільям зараз звернувся до товаришів, розповів їм що прочитав, і віднісся до них з серйозним питанням, а іменно, чим кожен з них думав бути віднині за двадцять літ.

Се для хлопців було незвичайне питання. Всі серйозно задумалися.

Перший обізвався Ейбі, Жидок.

— Я — почав Ейбі, — за двадцять літ маю бути властителем отсеї торгівлі. — Тут вказав пальцем на вежу двадцять п'ять поверхового будинку.

Здавалося, що хлопці вибухнуть сміхом на се шалене бажання Жидка. Але не відважилися засміяти, бо всі знали хист Жидів. По Жидку за-

брав голос Тоні, смаглявий Італіянчик.

— Я, — почав він, — за двадцять літ маю бути славним композитором і дірігентом Гранд Опери. Я вам можу уже показати свої композиції, — сказав Італіянчик з огнем в очах. Тут також ніхто з него не засміявся, бо кожен від давна знав амбіцію Тоні.

— Що до моєї будучини, — почав Альберт, хлопець, що навіть не знав своїх родичів, ні свого походження, — то за двадцять літ я повинен бути професором університету, або вулиці замітати, — додав Альберт, которого хлопці вважали неабі яким філософом.

Лік, Американець, обчитаний бандитськими оповіданнями, виступив наперед, взявся за шлейки й гордо сказав:

— Я, панове, маю честь представитись як будучий бандит і злодій... За двадцять літ від пилі газети в цілій Америці будуть писати про мене — про мої славні подвиги.

— Поволи, не чванись! — перебив йому Рой, другий Американець. — Я стану славним детективом, зловлю тебе й зашлю до Сінг-Сінг, — докінчив Рой, маючи амбіцію бути детективом.

— Побачимо, чи дамся тобі зловити, — відворкнув Джим.

Крім тих, осталося ще двох хлопців, що ще не висказали своїх думок і амбіцій. Це був Вільям і Іван. Сей останній у нічім не висувався наперед, був повільний і тихий собі хлопчина. Тепер' гриз велике яблуко й байдужно прислухувався розмові товаришів.

— Гей, ти Іване, не думай сказати нам, чим ти хочеш бути віднині за двадцять літ? — мовив його Вільям.

— Ге, ге... за двадцять літ буду великим хлопом, як та! кажуть, — сміючись відгукнувся Іван.

— Не се, Іване, але чим ти будеш, чим будеш займатися, коли виростеш? — допитувався Вільям.

— Ну, а чим же я можу бути? — говорив Іван.

— Все чимсь будеш! Не думаю, що все газети будеш продавати? Скажи нам, чим би ти бажав бути? — натискав на него Вільям, чия другі хлопці напружено ожидали відповіді.

— Та звідки я можу знати, чим я буду?... Про се мені ще час журитись... Може буду тим, чим люди зроблять... А як ні, то буду тим, чим батько є, — кусаючи яблуко, процідив Іван. Хлопці горезвісно засміялися з відповіді Івана.

— А чимже є твій батько? — спитався Вільям.

— Го! Мій батько є кельнером в гостелі! — гордо сказав Іван. Хлопці ще раз хором зареготалися і з погордою глянули на него.

— Іди спати, Іванко! Та робота буде забезпечена для тебе, — не втікає, ... іронічно процідив Ейбі.

— Простіть йому хлопці, — обороняючи Івана, почав Вільям. — Коли Іван мійшов з такого народу, котрий амбіції не має і в змагання не вірить.

— Вільям, — обізвався Алберт, — скажи нам тепер, чим ти думав бути?

— О, я буду говердором нашого степу! — в запалом викрикнув Вільям.

— Славно! — крикнули хлопці, раді, що їхній провідник таку високу ціль собі визначив.

— За двадцять літ від нині, — тягнув Вільям, — маємо всі зібратися у найбільшому готелі в нашім місті на бенкет, щоб побачити, чи всі дійшли до своєї ціли. Тоді і погратуємо собі! Чи голитесь?

— Годимось! Годимось!... Загуділи хлопці хором і розійшлися ждати на полудневий випуск газет.

**

**

**

Двадцять літ минуло. Колишні продавці газет, що за молоді уплячували собі будучищу, кожен нині своїм нияхом до ціли амбіції. Одні як усі пам'ятали, що на означений час мали явитися у найбільшому готелі — принести свої „корони успіху” та взаїмо собі погратувати. Той день прийшов.

В денниках появились малі оголошення. В слід за тим всі інтересовані явились в готелі. Колишні хлопці, — нині дорослі мушкетери, котрі себе не могли пізнати, — поприїжджали на означений час з жінками, деякі ще з нареченими. Позасідали за стіл, який угинався під тятарем королівського накриття. На почеснім місці за предсідника сидів Вільям, а побіч него сиділа його гарна жінка. Повечеряли. Вільям устав і попросив товаришів, щоб кождий по черзі коротко розказав чи дійшов до бажаної ціли. А що Ейбі сидів з краю, устав і почав говорити:

— Шановні приятелі! — почав Ейбі. — До своєї ціли я дійшов. Правда, все точно, як бажав, не сталося. Я не купив сеї камениці, на яку вказував пальцем, але за то маю честь бути президентом два рази більшої торговлі.

Ейбі скінчив і сів, а гості нагородили його оплесками. Слідуючий по нім говорив колишній обдертий Тоні, Італієць:

— Я. пані й панове, скорше дійшов до своєї ціли, ніж навіть мріяв. Сьогодні тишує славою композитора і маю честь бути дірігентом Гранд Опери та професором консерваторії. Коли докінчив, посипалися гучні оплески. По нім говорив Рой.

— Мені дуже жаль, — почав Рой — що я собі не вибрав ванеслітшої ціли від детективства. Та я зі своєї ролі в задоволеній. Свою

амбіцію зреалізував, й сьогодні я є інспектором поліційним і думаю, що в свій спосіб служу людям.

Роя також нагородили оплесками. По нім устав Алберт.

— Життя, почав Алберт, — се змагання і боротьба. Кожен має свою ціль, яку наперед собі поставить, а ні, то мусить її прийняти з ласки долі. Чим ціль висша, тим тяжша боротьба. Одначе, Бог не обмежив волі людини вибирати собі високих цілей — кожда людина має свободний вибір. В міру величини вибраної цілі Бог достарчає енергії й сили поконати всі труднощі. Відважним навіть щастє помагав, як каже латинська пословиця. Я собі вибрав досить велику ціль. Виобрауватись в Америці досить трудна задача. Я страшно набідився, однак я боровся, що вкінці таки дійшов до своєї цілі. Як вже знаєте мене, посідаю два докторати, є професором університету й автором наукових праць. При кінці значу, що найбільшою захоотою, тою силою, що пхала мене наперед у моїх змаганнях, — се були тих пару слів сказаних тому дваццять літ Виліамом, а іменно: „Я маю бути говернором“!

При тих словах усі встали, заплескали й хором гукнули:

— Слава! Хай живе наймолодший говернор у Злучених Державах! — Гудін зібрані, коли Виліам скромно вклонився, Алберт говорив далі:

— Ся така важна постанова, ся шалена амбіція Виліяма так мене запалила, що я не міг лиш стати тим, чим є. Я вірю, що нас усіх Виліам запалив до праці. Тому я складаю йому за се найбільшу подяку!

Професор Алберт сів. Присутні засипали його гучними оплесками, а опісля звернулись до Виліяма, котрий устав і почав зворушено говорити:

— Дорогі приятелі, свій успіх я завдячую вам самим більше ніж собі. Коли я вчув в той час вислови вашої амбіції, я не бажав засоромити вас і себе малою цілею. В той час після мене бути говернором стаговило найвищу ціль, яку хлопець у моім положенню міг діпняти. Тому й взяв. Я вірю у велику амбіцію. Чоловік може бути тим, чим лише захоче. Се ціля тайна. Моя праця всім вам з газет відома. Тяжким трудом, нуждою, невиспаними ночами, в голоді і холоді я укінчив права. Скоро став прокуратором а відтак судією. Прийшли вибори, приятелі назначили мене канлячатом і — моя хлопяча амбіція є нині доконапа, діпнята. Хотай на тім я ще не останусь

Виліам скінчив при великій овації присутних. Після того всі звернули увагу на два порожні місця при столі.

— Де є Джім і Іван? — спитали товариші.

— Джім є в Сінг-Сінг, засуджений на смерть за бандитські напади. . . . підгавав Рой. Вістка ся всіх засмутила. — Таку ціль собі вибрав, — додав Рой.

— А де Іван?

— Іван є кельнером таки в сім готелі. Він зараз зявиться, — відпорів Рой.

Дійсно Іван скоро явився. Він був одітий за кельнера. Був неспільний і засоромлений знайтися в такому товаристві, бо навіть лихий, що його клопочуть. З ним всі зважались. Дорікали, що не займав при столі призначеного місця.

— Або я нині маю чим хвалитися, так як ви? — відрізав Іван.

— Ти вже дінняв свої цілі, — натякнув Алберт. — Ти хотів бути кельнером і ним є. Ми тобі раді. . . .

— Нічо Іване. Коли ще від нині схочеш чогось лучшого дінняти, то ми тобі всі допоможемо. Ти ще молодий. — сказав лагідно Вільям.

— Дякую. Не бажаю. Мені і так добре. Чого мені хотіти бути тим, чим бути не можу, — рад уже звідси вирватись, відпекувався Іван.

— Твоя воля. . . . Однак ми всі хочемо тобі помочі. Коли не хочеш, силувати не випадає, — дальще говорив Вільям, коли другі товариші притакнули.

— Дякую ще раз, але позвольте мені вийти — і не ждучи ні відповідь, Іван пішов.

— Нещасний й нужденний той нарід, котрий много таких людей має, — наче до себе промовив Алберт.

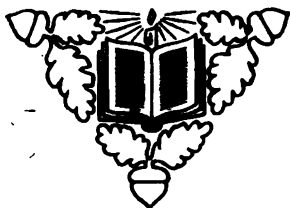
**

Подібна картина в Америці повторяється щаста. Таких людей в Америці є много. Такі люди абудували Америку й нині ведуть її до добробуту. Таким людям Америка завдячує все. І для таких людей є все місце.

Колись люди ставали славними або багатими простим способом, при помочі щастя або надприродної сили — чуда. Нині все діється інстинктивно. Чуда роблять люди самі. Дінняти власними силами такі вершки в науці, штупці, фінансах або політиці, які дінняли сотки Американців, можна означити хіба лише словом „чудо”.

Між нашим народом повно таких Іванів про якого ми вичитали в оповіданню. Через се наш нарід такий незначний. Хотів тут в Америці й Канаді справа мається трохи вже инакше. Коли з засади наші діти в старому краю звикли казати „з мене нічо не буде”, то тут вони вже инакше говорять. Є ще й тут деякі родичі, котрі ту дурну байку дітям повтаряють. Діти багато сего не слухають, лише на свою руку укладають собі великі цілі на будуче. В нас уже є много а много амбітних дітей. Кожда дитина ще в публічній школі уплянує бути чи то учителем(ою), доктором, музикантом, бизнесменом, чи політиком. Много

гі з них уже до своєї цілі дійшли. Але то ще за мало. Ми хочемо, щоби кожда дитина малою була амбітна — до чогось зматалась, до чогось виспого стреміла. Сама амбіція — се велике слово. Воно значить змататись до чогось — чимсь бути. Отже возьмім собі се слово до серця. Будьмо амбітні. Поставмо собі хочби найвищу ціль. Вірно, що ми можемо бути всім, чим лише забажаємо бути. Ану, скільки наших хлопців скаже, що за двадцять літ я маю бути прем'єром Манітоби!

„ДІТОЧИЙ СВІТ.“

„Гей, читайте, любі діти,
„Світи“ свій чудовий;
Всі горніться до просвіти,
До життя, до нови.
„Світи“ знає, все що знає,
За чим й до шунати, —
Лише треба його, діти,
Все пильно читати...
В нім знайдете, що збагнете,
Життя тайни скриті, —
Він навчить Вас працювати,
В щастю, долі жити...
Ой, читайте, любі діти,
Годі дармувати; ..
Кріпіть розум, силу, віру,
Щоб дужими стати.....

С. М. Д.

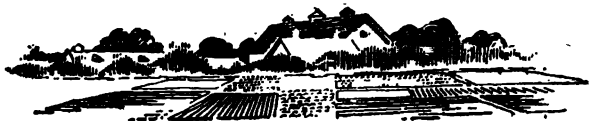
У ВІКОНЦІ.

Западає сумерк ночі,
І темніє в далі шлях,
І до сну цвітки кладуться
По широких, по полях.

У віконце глядить Юля,
І чекає і тужить;
Чи не їде з міста татко,
Чи візок не гуркотить.

Юльці татко не забуде,
І гостинця привезе,
Й „Світик“ з почтї, з образками,
У кишені привезе.

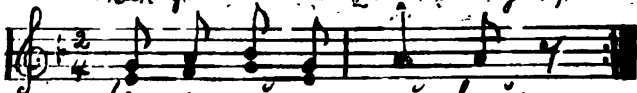
Гальна Дністрова.

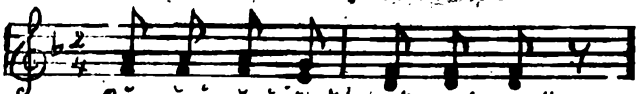
Весело. Був раз собі хлопець.

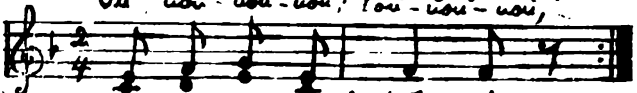
Був раз со - ді, пу - стий хло - пець,
Він до шко - ли не хо - див,

бе - се - лий та го - йки;
ли - ше стрі - лав, бо м - ки.

Ой, ой - ой - ой, ой - ой - ой,
Ой, ой - ой - ой, ой - ой - ой,

ли - ше стрі - лав, бо м - ки,
ли - ше стрі - лав, бо м - ки.

Був раз собі пустий хлопець,
Веселий, та гоїкий;
Він до школи не ходив,
Лише стріляв бомки.
Ой-ой-ой, ой-ой-ой,
Лише стріляв бомки....

Раз пішов він до сусіди,
До Івана Мушки,
Тай в городі висмакав він,
Моркву і петрушку. і т. д.

Напхав повно у кишені,
Суне як оарила,
Аж тут дядько, Іван Мушка,
Його здогадали. і т. д.

Вхопив дядько пустуна,
За чуприну чорну, —
Та всю моркву солоденьку,
Із всіх-кишень горне. і т. д.

Тай положив на коліно,
Насипав му бобу;
Аж відлежав бідачесько
Цілісееньку добу. і т. д.

Пам'ятав він теє все,
Моркву і петрушку, —
Нераз бідний аж зжахнеться,
Як згадає Мушку. і т. д.

Конкурс

Не зітхай, а працюй,
Поки сили ще є —
Тільки праця одна
Гарні книжки дає.

Т. Романченко.

Хто з дітей або старших напише діточе представлення (сценну) на одну або більше дій, — редакція „Діточого Світа” дасть 5 дол. нагороди.

Хто до кінця сего року збере найбільше передплатників для „Діточого Світа”, одержить нагороду в грошах, книжках або преміях. Кождий щось гарного дістане за свій труд. Тож до діла! Збирайте якнайбільше передплатників. Нагода для всіх. Премії в нагороду будуть оголошені пізніше.

За писання і рисовання „Діточий Світ” що місяця буде роздавати гарні книжки всім тим дітям, котрих писання і рисовання будуть гарні.

Діточки, — маєте велике поле і велику нагоду до попису. лише не дармуйте, але рисуйте, пишіть і присилайте до „Діточого Світа”. Найкращі рисунки і писання будуть поміщені в „Діточій Сві”

Учителі, діти і родичі, — коли маєте знімки (фотографії) з дітей, з шкіл, пікніків, концертів, представлень, то присилайте до редакції, а ми їх радо помістимо в „Діточій Світі”.

Хто має які писання (манускрипти), книжки, рисунки, рукописі, образці, або інші матеріали пригодні для дітей, а навіть старших, — ласкаво звольте прислати їх до редакції. За відповідний матеріал винагороджуємо.

Котра школа буде мати найбільше передплатників (читачів) „Діточого Світа” до кінця вересня, одержить дуже гарну й вартісну річ. **ТОЖ ДО ШИРОЇ ПРАЦІ, ДІТОЧНІ!** — Боли більше приєднаєте читачів для „Діточого Світа”, тим кращий він буде. Глядіть, щоб

нежда українська дитина мала і читала „Діточий Світ”. Чим більше для него будете працювати, тим більше будете мати ще читати.

Світ призначений для того,
Хто дібється свого.

РЕД.

ДО РІДНОЇ ПІСНІ.

Ой одна ти, мило-звучна,

Мене потішавш, —

І за мною, пісне рідна,

Як птичка літавш.

Літай же моя голубко,

Співай в вольній груді;

До сонця лини високо,

Щоб почули люди:

Твої звуки, твою силу,

І духом кріпшали,

Щоб тя вірно все любили,

І більше співали.

С. М. Дорошук.

УКРАЇНСЬКА ПІСНЯ.

Нема другого народу на світі, що умів би співати так багато гарних і вартних пісень, як наш український нарід. Ніхто в народів на світі не має таких гарних, таких чудових пісень. Українські пісні є найкращі на світі; а український нарід є першим між другими народами, що чарує всіх своєю мило-звучною піснею. Та звичайно багато людей не розуміють гаразд, що таке народні пісні, не розуміють, в чім лежить їх краса і вага, не розуміють, яке значіння мають вони в народнім життю, для чого любить і плекає сі пісні наш нарід, длячого цінять їх високо учені люди, длячого цінять їх свої і чужі. Багато є, — на жаль, і таких, що гордять своєю рідною піснею, а співають чужі пісні. Такі люди — се звичайно люди прості, байдужні до всього, люди котрі не знають вартости пісні, і котрі не годні їх оцінити. Свідомі люди цінять свою пісню, свою рідну мову; свідомі люди не встидаються своїм рідним. Хто шанує своє, таких і чужі шанують.

В „Діточому Світі” будемо часто оповідати дещо про українські народні пісні, про те, що у них є гарного і вартного, чим вони такі важні не лиш для того, хто їх співає, не лиш для простого народу, але й для просвічених людей, для цілого народу. Пора вам звернути пильнішу увагу на наші народні пісні, пора зрозуміти й оцінити їх вартість значіння у народнім життю, щоб з легким серцем не випускати з рук свого добра народного та не міняти своїх чудових, своїх гарних українських пісень, на чужі а погані....

Не цураймось свого слова,
Співаймо усюди, —
То нас чужі пошанують,
Скажуть, що ми люди.

С. М. Дорошук.

ЧОМУ МИ ЛЮБИМО УКРАЇНСЬКІ ПІСНІ.

Тому, що вони є наші рідні пісні.

Тому, що наші українські пісні роблять нас сильними, освідомлюють нас й підносять нас духово.

Тому, що розказують, оспівують нам минулисть і теперішність, і дають нам більшу спроможність пізнати свій нарід, котрого життя створило і творить сь чудові українські пісні.

Тому, що українська пісня змінює наші душі до кращого життя, розбуджує в наших серцях почуття згоди і любови, — та єднає нас в одну велику, сильну громаду — народ.

Тому, що українська пісня розказує нам правду і кривду, яку наш нарід пережив і переживає.

Тому, що пісня українська розбуджує наші умови сили і підносить наші дух до вищих стремлінь.

Тому, що пісні дають нам науку, віру в себе, без котрої нарід не може жити.

Напишіть які пісні українські знаєте співати.

**УКРАЇНСЬКИМ ДІТОЧКАМ
КАНАДИ.**

Учіться, діточки кохані,
Пильненько, — рідного письма,
Хай рідна книжечка вам стане
Як гарная весна сама.

Кохайте рідну свою мову
Дитячим серденьком цілим,
І розмавляйте рідним словом,
Хай вам воно буде святим.

Учіться, думайте, читайте
Про землянку своїх батьків.
Свій рідний край пізнавайте,
Чим він радів і що горів.

Тарас Дмитренко.

ЧОГО УЧАТЬ НАС УКРАЇНСЬКІ ПІСНІ.

Українські народні пісні учать нас задумуватися над собою і розуміти людську душу;

Смутитися нещастям других людей, а радуватися їх радощами;

Учать нас любити правду, а ненавидіти кривду;

Учать нас бути добрими синами і братами;

Учать нас любити край, свій нарід, свою мову. — Одним словом: народні пісні дають нам те, чого не годна дати чоловікови ніяка школа, ані наука: вони розвивають перед нами усе, що лишень є доброго і гарного в душі людській; розбуджують братолюбів та образують почуття краси.

Українські народні пісні оспівують нам все що український нарід пережив, що перетерпів і за чим бореться; народні пісні оспівують нам цілу історію українського народу.

Народні пісні мають велике виховуюче значіння для цілого народу; вони нас формують, учать нас любити одно одного, учать нас жити в згоді і в єдності. — Одним словом: наші народні пісні роблять нас сильними, підносять нас на дусі, дають нам сили і охоти до праці і науки.

Пісня є душею народа, і його життям. Пісня має велику силу, вона й камінне серце порушить. Наші народні пісні — це велике духове добро народне, і це добро, сю нашу українську пісню треба нам дуже високо цінити і шанувати.

Рідним словом я горджуся,

Нині говорю, пишу, . . .

Рідну мову, рідну пісню,

Ніколи не лишу.

Ізидор Воробиевич.

РОЗУМНИЙ ЧОЛОВІК.

Колись давно було велике містечко, де жили усе заможні люди. От якось підчас одної війни взяли вороги те містечко. Тоді мешканці міста почали втікати, хапаючи з собою золото, та другі цінні річч. Та іде один дуже вчений і розумний чоловік, нічого не маючи в руках. От другі і питають його, чому він свого добра не ратував? А він каже: Усе своє несу з собою, бо розум і все те, що знаю, у мене в голові, а що нічого ціннішого від розуму та науки у світі нема.

НАША ГЕОГРАФІЯ.

ЧОТИРИ СТОРОНИ СВІТА.

Сонце що дня сходить в одній стороні. Та сторона, де сонце сходить, звеся схід.

Сонце заходить напроти того місця, де сходило. Той бік, де сонце заходить, звеся захід.

Саме серед половини дня, в полудне, сонце буває по середині, по між сходом а заходом. Те місце, де сонце буває в полудне, звеся полудне, або південь.

Напроти полудня сонце ніколи не буває. Та сторона, де сонця ніколи нема, звеся північ.

Отже в чотири сторони світа: схід, захід, полудне і північ.

ВПРАВА:

Допиши:

1. Сонце сходить рано на
2. Сонце заходить вечером на
3. Сторона, де сонце буває по середині поміж сходом а заходом звеся
4. Напроти півдня маємо

БОЖИЙ СВІТ.

: Земля дуже велика. На землі є гори, степи і долини, моря, озера та річки. На землі є мінерали, рослини, звірята і люде. З високого неба світять на землю сонце, місяць і зорі.

І вода і земля і рослини і звірята і люде — сонце і місяць і зорі — весь Божий Світ безмежний повстав з Божої волі.

ПЕРЕД ЖНИВАМИ.

Слава Богу, слава Богу!
Вже жнива близенько,
Всюди наші любі ниви,
Жовтіють миленько.

Буде хліб новий і свіжий,
Для худібки паща,
Наповнить нам обороти,
Рідна нива наша.

Дітоньки, просіть у Бога
Здоровля, охоти,
До нової в жнива праці,
Нової роботи.

ЧАСТИНИ ЛЮДСЬКОГО ТІЛА.

Частина людського тіла є: голова, шия, тулів, руки і ноги.

Чащини голови є: тімя, потилиця, лице.

Чащини тулова є: груди, живіт, плечі, або спина — і попереk.

Чащини руки є: рамя, лікоть, долоня, пальці.

Чащини ноги: стегно, коліно, литка, кісточка, стопа і пальці.

Части лица є: чело або лоб, виски, або скрані, очі, ніс, уста, щок, підборороде, борода. По боках лица бачимо уха.

Части ока є: зіниця або чоловічок, білок і дві повіки. Над очима ростуть брови, а на повіках рісничі.

Части уст є: дві губи, ясна, а в яснах зуби, піднебіння і язик.

ДІЗНАВСЯ ПРАВДИ.

СТЕФАН до ІВАНА:

— Ти бачиш, що Петрусь робить?

ІВАН: — Певно, щось думає.

СТЕФАН: — А по чім ти знаєш, що він щось думає?

ІВАН: — Та бачу, що має олівець в роті і зазято ссе та гризє його.

СТЕФАН: — Чи ти думаєш, що коли він захає в рот олівець, то може краже думати?

ІВАН: — Можливо, що ні. Але я напевно тобі не скажу, на що він так робить.

СТЕФАН: — Петрусь робить се неспвідомо. Се така не добра і зла привычка — ссати олівець.

ІВАН: — Та чи йому не вільно робити, що схоче?

СТЕФАН: — Чому ні? Вільно! Але він не повинен ссати олівця, тому, що хтось нижий, маючи хоробу, також міг ссати се олівець — як думав, — а се дуже шкідливе.

ІВАН: — Я про се навіть ніколи не думав! Значить, що Петрусь міг би заразитися і бути слабим?

СТЕФАН: — Певно, що так! Отже тепер бачиш, — що недуманне спричиняє багато хоріб, болю а навіть смерті. Тепер, коли побачиш покусаний кінець олівця, то знай, що його уживав той, хто ніколи не думав.

— СМІХОВИНКИ:

— Шисц, дівонько?

— Шію!

— А коли будеш пороти?

— Зараз, тільки сеї нитки дошлю.

Любина назва.

Люба питає свою маму:

— Мамусю, ви любите слухати казки?

— Люблю, дитино.

— Може хочете, що б я вам казала казочку?

— Скажи, радо послухаю.

— Але, чи вона вам сподобається?

— Певно, що сподобається.

— Коли вона дуже коротенька,...

— Ну, та кажи вже раз!

— Був собі раз гарненький збачок на цвіті, а я трутила його якось і він розбився....

Дітчі марті.

— Чого ти, Ганю, не сполокала риби в воді, нім ставила варити?

— Що се ви, мамо? Аджеж вона хіба до того часу не вишолокалася, нім її злищано?

Мама: — Ганю, а де той песик з гукру, що вуйко тобі купив?

Ганя: — Він вже так був обм'ящений, що я не хотіла ним бавитися — тай зіла.

— Зоню, піди подивися до дру-гої кімнати, чи годинник ходить?

Зоня вернула за хвилину:

— Він не ходить, лише хвостиком махає.

БАЙОЧКА ПРО ПОПОВИЧА.

В одного пан-отця був синок, Лодзьом звався.
А страхонуд був такий, що й мишки боявся.
Зате язик довгий мав й сарва їдливий,
Хлопських синів все він звав: „Ох, ви всі брехливі”.
Нікого не любив він, ні з ким не братався,
Зі всіма сварку починав й всім покривлявся.
Заходиться в бійку з ним, — хлопці ся встидали,
Бо „попович” силн ні розуму не мали.
До школи раз попович йшов й мишку сіру вдрів,
Втікав, кричав, що сили мав, аж зі страху прів.
Розказував всім, що вовк сірий за ним там гнався,
Але, каже, я кричав, а вовк за корч сховався.
Попри корч той від попа, стежка в школу вела,
А під корчем сіра мишка кубелечко сплела.
І коли тільки попович до корча зближався,
Зараз страшний, сірий вовк йому привидався.
А попович втівав, кричав, бо боявся вовка,
І зі страху все боліла бідного — головка....

П. В. Ч.

МЕТЕЛИК.

Метелик несе малесенькі яєчка. Ті яєчка він приліплює до листочків. Вони такі, як дрібненькі пацьорочки.

З яєчок виплоджуються черваки. Ті черваки звуться гусільниці. Вони великі ненажери: тільки те й роблять, що їдять листя. Тим вони дуже шкодять рослинам.

Коли гусільниця вже зовсім виросте, то причепиться до чогонебудь і випускає із свого тіла сік. Той сік, виходячи з тіла, зараз же загустає і тягнеться, мов тонесенькі ниточки з павутини. Тими ниточками гусільниця обмотується і вже тоді звесь куклою, або лялечкою. Лялечка вже нічого не їсть і не рухається, а висить, мов нежива. Через якийсь час у тої лялечки виростають крильця і ніжки; вона прогризає те, чим була обмотана і вилітає відти гарним метеликом. Сам метелик нічого не гризе і не обїдає, бо він лише висисає сок з цвіток. А однак він наробить великої шкоди, бо нанесе яєчок, з яких будуть відтак ненаїсні гусільниці. А ті гусільниці, що з них виплоджувались міль, їдять одежу. Лише з одного метелика мають люди користь: із шовкопряда, бо з тої павутинки, що нею обмотується його лялечка, роблять люди шовкові нитки, а з ниток шовкові матерії.

ВПРАВА.

1. Де несе метелик свої яєчка?
2. Що виплоджується з тих яєчок?
3. Чим живляться гусільниці?
4. Чим обмотуються гусільниці по якімсь часі і як тоді звуться?
5. Що стається з лялечкою по якімсь часі?
6. Чим живиться метелик?
7. Чому метелик шкідливий?

УКРАЇНСЬКА МОВА.

ВПРАВА:

Допиши:

1. Моя рідна мова, се мова
2. Я говорю мовою
3. Я в роду.
4. Я в
5. Я шаную і люблю мову.
6. мова, се моя рідна мова.
7. Не цураймось мови.
8. Не гордім своєю рідною, мовою.
9. Говорім всюди по
10. Ми говоримо по бо ми в
11. Нема кращої мови, як наша рідна, мова.

**

**

**

Ріднов мовов я горджуся,
Нев говорю, пишу,
Рідну мову, рідну пісню,
Ніколи не лишу.

ПРО ЩО ПИСАТИ.

1. Напиши, що є у вас в хаті? а що на подвір'ю?
2. Напишіть назви всіх птиць, яких лише знаєте; всіх звірят.
3. Напишіть назви всіх квітів і дерев, яких знаєте.
4. Напиши, як ти бавишся.
5. Напиши, яка ярина росте у вашім городі на грядках?
6. Напишіть, які знаєте краски. — кольори?
7. Напишіть, що кому треба до праці: Що треба рільникам до праці? Що треба ковалеві? шевцеві? теслі? або майстрові?
8. За найгарніше писання та відповідь на повисці питання редакція „Діточого Світа” дасть в нагороду книжочку: „Лис Микита”.

ОТ ЯК...

Ходив до школи, не хтівся вчити,
Казав учитель, — що буде бити.
Раз всипав мені щось зо чотири,
То ж то боліло, — Боже мій милий!

Грийшов до дому, татови кажу:
Учитель бив мя, що ледви лажу: —
Рука болить дуже, й в боці коле, —
Не піду, тату, більше до школи.

Став мене тато та й жалувати,
Вчопив за ухо, та й вивів з хати,
Мама мітлює, тато цибухом, —
Аж ми набігла гулька за ухом...

Учися, сину, — родичі кажуть,
Туманів всюди так буком прагнуть.
Слухай старших; чемний будь всюди
В дома, ні в школі, білки не буде...

Як я покаюсь, зачався вчити,
Всі перестали вже тоді мене бити;
В школі хвалили, мама дробли,
Й тато цибухом більше не били...

Подав П. В. Ч.

ПРО ВІНАХОДИ.

На світі є дуже а дуже багато ріжних винаходів. Кожда річ і кожний знаряд, якими лише люди послуговують ся при праці, — повстали завдяки учених й пильних людей, котрі ніколи не марнували часу, але учились, досліджували, думали і відшукували пожиточні річи, як електричне світло, говорюча машина, друкарня, поїзди, літаки, кораблі, телефон, радіо, або бездротний телефон, фермерські знаряди і міліони других ріжних річий.

Богато є таких винаходів, котрі повстали від малпх дітний. Кожду річ, яку лише бачимо, — мала свій почин від певних осіб. Богато річий і винаходів не є такими як були з початку, а се тому, що люди стали більше просвіченими і уліпили їх, та зробили їх більше пожиточними до ужьтку в щоденнім життї людей.

ЯК ВІНАЙДЕНО БІБУЛУ.

Бібула, се дуже пожиточна річ для кожного, хто пише пером. В давніх часах, коли ще не було бібули, то люди уживали піску. Вони сипали сухий пісок на папір і се витягало чорнило з письма.

Перші аркуші бібули зроблено в англійській фабриці паперу. А сталося се так: що оден лінивий робітник забув додати одного потрібного клею до сирої маси, з котрої роблять папір. Отже замість доброго паперу вийшов такий папір, що втягає в себе антрамент і сей папір названо бібулою.

Властитель фабрики через злість відправив недбалого робітника. Але по якімось часі показалося, що зіпсутий папір втягає в себе чорнило і не розмазує письма. Се дуже втішило властителя фабрики. З того часу він почав виробляти лише саму бібулу і доробився великих мастків. А про бідного винахідника бібули ніхто не знав.

Винахід бібули завдячуємо лінивству одного робітника. Та се дуже рідкий випадок, бо всякі інші винаходи вимагали невтомної, виснажуючої праці, витривалости й думання.

ДУМАЯ.

Коли хочеш мудрим бути,
І у світі гарно жити,
То знай, що мавш робити:

В світі гарно проживають.
В людей честь, повагу мають.
Лише ті, що все думають.

Хто не думає ніколи,
Розважко, добре, поволи,
Мудрим не буде ніколи....

Тай думання не годиться,
Щоб добрим бути, знадобиться,
Треба до того ще й вчитися....

С. М. Дорошук.

УМОВІ СИЛИ.

„Хто не думає, ніколи не стане мудрим.”

Англійська приповідка.

Воно справді так: Хто не думає, — ніколи не може бути мудрим, бо наша пам'ять, наш розум так як те поле, — що, коли не будемо його опрацювати, сіяти на ній, то воно не вродить нічого. Таке саме і з нашим розумом. Коли не будемо розвивати його, думати ним, то він стане нездатний до нічого. Бо, — щоб розум гаразд розвинути, то треба багато думати, старатися відповісти на всякі питання, — а це можливо лише тоді, коли будемо багато читати, над усім роздумувати, порівнювати і розважати.

Ми знаємо лише те, що знаємо, — а що другі знають, і що другі пережили, — ми того не знаємо.... Але, коли будемо пильно учитися, уважно і думаючи читати різні книжки, то тоді будемо знати і те, що другі знають і будемо більше знати, як знали....

Думка — це жива сила. Коли бажаємо бути сильними, то мусимо поступати розважно. Сила нашого ума росте через думання; думання збільшується через читання і слідження. До того, мусимо мати віру в свої сили; тверду постанову. Лише з сильною вірою і витривалістю дійдемо до бажаної цілі, до чогось кращого.

Послугуйтеся силою думання і здобуйте для себе щастя. Кожний хлопець і кожна дівчинка може бути тим, чим бажає бути в дорослих літах. Щоб дістати свого бажання, — треба мати ціль в життю; треба звертати всі свої думки на те, чого бажаємо досягнути.

Які думки — такі діла.

Що посіємо в молодості, — те вродиться нам на старші літа.

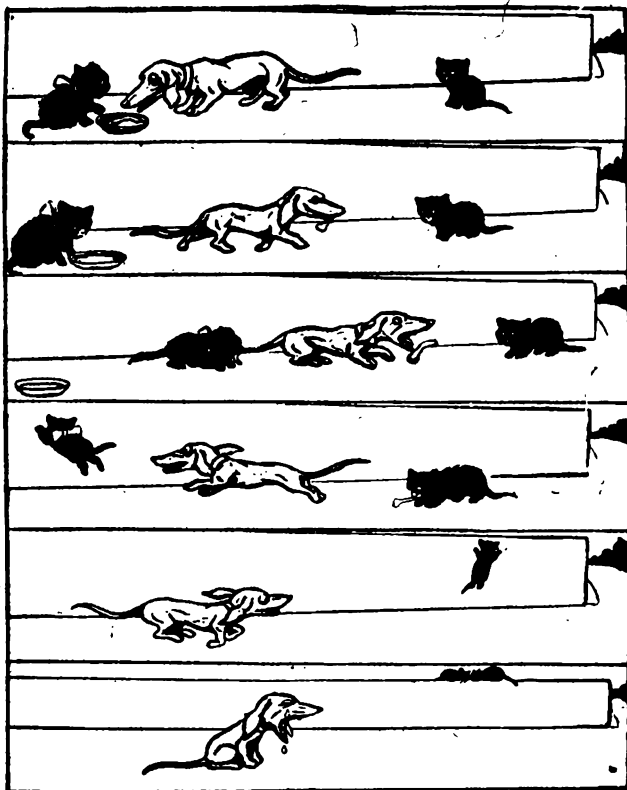
Зневіра і знеохота до праці над собою — це лише признакою слабодухів. Тож не будьте такими що лінуються для себе самих працювати.

Працею і наукою, витривалістю, твердою постановою, завзяттям і вірою — все вдобудемо.

С. М. Д.

ЯК КОТИКИ ПЕРЕХИТРИЛИ ПЕСИКА.

(в образках).

Тому, що ніхто з дітей не при-
 слав нам опису з повищої пригоди
 котиків з песиком, то даємо нагоду
 ще раз. Діточки, хто з вас найліпше

опише сю пригоду і пришле до „Ді-
 точого Світа”, дістане в дарунку ду-
 же гарну книжочку. Ану! хто пер-
 ший?

Ред.

КАРИ ЗА БРЕХЛИВІСТЬ.

Старинний славний народ, Римляни славилися попри свою неустрашиму хоробрість також і великою правдомовністю. Коли між ними трапився хтось такий, що обжалував другого фальшиво, то вони переконавшись про се, карали брехуна в той спосіб, що розпаленим до червоности залізом випалювали йому знамя на чолі. В сей спосіб брехун оставав назначений до своєї смерті.

Римський цісар Маврінус казав кожного брехуна карати смертю, хте фальшиво обжалував другого та не міг своєї скарги доказати.

Цісар Клявдії почув був раз, що власне помер якийсь славний брехун, про якого говорено, що ніколи в своїм життю не сказав правди. Цісар дуже жалував, що не знав нічо про того чоловіка, коли він ще жив; та щоб його брехливість все так вийшла на верх та вийшла кару, казав його тіло видобути з гробу і кинути на жир хижим птицям і звірам; а маєток казав забрати для державного скарбу, його дім спалити а оставшу родину вигнати з міста.

Нинішій знова римський цісар, Троян, в війні з одним народом взяв до неволі сина ворожого короля. Він хлопця незвичайно полюбив і вже хотів був звернути йому забране королівство. Та раз зловив його Троян на неправді. Се так розгнівало цісаря що він закликав: „Я хотів був вже вернути тобі твоє батьківське королівство, але бачу, що ти є брехуном, отже-там самий ти є негідний стати королем. І тому твоє королівство дістане хто нинішій!“

Бачите отже, любі дітоньки, як то вже давно, дуже давно тому, люди брідилися і карали брехливість. Отже ви повинні на кождім кроці вистерігатися того зла. Говоріть все і всюди правду.

ГОРЕ НЕВЧЕНОМУ.

Ворог батько, ворог мати,
Що не вчили сина!
І піде він в світ блукати,
Як та сиротина.

Як між павами ворона,
Поваги не має,
Так невчений в товаристві.
Голову схиляє.

Іван Франко.

МОЛИТВА ПЕРЕД НАУКОЮ.

Вселаснавий Господи, пішли нам ласку Духа Твого Святого: окрипи наші душевні сили і дай нам через пильність і увагу збагатитись новими науками, щоб Тобі, нашому Творцеві, були на славу, а нашим родичам й народами на радість і честь, Амінь.

МОЛИТВА ПО НАУЦІ.

Дякуємо Тобі Творче, що дарував нам Твою ласку до науки. Благослови наших родичів і учителів, що навчають нас правди і добра і дай їм сили і здоров'я до дальшого навчання. Амінь.

ЗОЛОТІ СЛОВА ІВАНА ФРАНКА.**I.**

Чоловік, що книги праведні читас,
Із душі брудоту й погань вимітає.

II.

Не високо мудруй, але твердо дер-
(жись,
А хто правду лама, з тим ти сміло
(борись.
Не бажай ти умом понад світом кру-
(жить,
А скорійш завізьмись в світі праве-
(дво жить.

III.

Бережи масток про чорну годину,
Та віддай масток за вірну дружину,
А себе довічно бережи без випину, —
Та віддай усе те, за рідну Україну.

АФОРИЗМИ.

Наука, — то багатство,
Ніхто не вкраде;
Хто вчиться в юнацтві,
Щасливим буде....

Любов — се сонце
Добра, й погоди.
Коли в нас її нема.
То що нам зі згоди?....

Хто скривав свої блуди,
Ліпшим ніколи не буде....

Мудрий робить добре,
Знанням не хвалиться,
Щоб робити добре.
Він ще більше вчиться....

Хто хоче смачно
Їсти й пити,
Той мусить також
Йї добре робити....

С. М. Д.

ПРИПОВІДКИ І ПРИКАЗКИ.

Поборою гнів радістю, ало добром,
скунарство щедротою, брехню
правдою.

Не відкладай на завтра, що можеш
зробити сьогодні.

Пінякі гроші не дадуть такого великого
проценту, як гроші видані на
просвіту.

Будь вдоволенням, а будеш щасливим;
будь відважним, а будеш
сильним.

Не трать часу на пусту балаканину,
але говори в чім діло, або мовчи.

Не приставай зі злими дітьми.
Шукай за добрими дітьми, або обходися сам.

Ніколи не забувай сповнити роботу
припоручену тобі. Не будь забудьком.

Ніколи не забудь дати чепної
відповіді на питання.

ПРИКАЗКИ:

Щоби з праці користати.
Треба мудро поступати....

Що посієш в днях весни.
Збирати меш в осені....

Найпалкіша зброя в світі.
Се добра наука, діти....

У дурня довгая мова,
Та мало доброго слова....

Знай, що мало той навчить,
Хто гукає і кричить....

До науки, до роботи,
Не принуки, а охоти....

С. М. Д.

ПРИМІТКА РЕДАКЦІЇ

Ось, вам, любі діточки, декілька загадок. Вони не зовсім такі гаякі, як спершу виглядають; треба лиш дрібку подумати, а враз вгадаєте.

Хто надішле влучні розвязки загадок, той одержить гарний даруночок від редакції „Діточного Світа”.

Діти, не тратьте часу. Збирайте передплату на свій одиникий журнал, на „Діточий Світ”. Глядіть щоби кожда дитина його мала й читала.

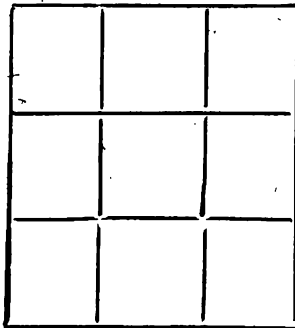
Хто з Вас збере кожного місяця скільки зможе передплатників, — той одержить заслужену нагороду в грошах або книжках.

ЗАГАДКИ.

1. Я скрутилась як гадюка,
Я задубла як колюга.
Але як приїдуть гості, —
На червонім я помості
Тоді зараз, оживаю:
Заспіваю і заграю!
Коло мене всі сідайте,
Господинечки не лайте!
2. Невеличке та остреньке,
Зелізненъке, дешевеньке,
Як в калюжу його вмочиш,
То розкаже все, що схочеш.
3. В бочці така вода,
Що творить чуда.

4. В полях попизного квадрату розмістити числа від 1 до 9 так, щоби в усіх напрямках вишло 15.

Загадки рахункові.

5. Купила мама оріхів для дітей. Дас кожному по 7, та для одної дитини вже ані орішка. Тож дає вона їм тільки по 6, а тоді вистало для всіх ще й один орішок остався.

Кілько було дітей, а кілько орішків?

6. — Кілько маєш центів? — питає Івась Левка.

А Левко каже:

— Дай мені твій один, то буду мав три рази тільки, що ти.

— Ні! Краще дай ти Івасеві цент, то будете мали оба рівно! — сказав Петрусь.

Кілько центів у Івася, а кілько у Левка?

Загадки жартобливі.

7. Як се воно сказано?

Іду я лісом, коли щось в шелесті вбуряніло. Я туди, — а воно нули почало, скали визубило; я його потягом — дручок! а воно дригами. — ног, ног! Задрало лози, та й побігло в хвіст.

8. Чи хто бачив, щоб ключ летів?

9. Що треба зробити з „коровою”, щоб її можна було в хліб перетворити й на весільнім столі між друзьбами посадити?

10. Хто напише найбільше слів таких, що мають в собі лише три букви? — приміром: мак, пан, дай, сон і т. д.

АВТОСТИХ.

11. У мене є одно кохання,
Мотре не зраджу я во вік;
Росло воно не день, не рік,
А і зо мною виростало
І квіткою рясною стало....
Не одврите мого кохання,
А буде в серці до сконання.

12. Ребус
жн 2, жить ци 3 ну?

12. Зложіть речення з трох слів із пороскиданих складів:
Чн, но, уч, тай, псь, шль.

14. Шарада.
Я з двох частин складаюся,
З сестрою все тримаюся;
А кожний хлоп мене має.
Перестав мої частини,
То буде річ деревини.
Ану, що я? Хто вгадає?

Розв'язи до загадок з числа 1.
Загадки: 1, 2, 3, 4 і 5: книжка.
2. Хтож то така,
В світі щаслива,
Мудра, правдива,
І жартовлива?
Як не вгадали,
Стану в пригоді,
Річ коротенька —
КНИЖКА тай годі.

6. Ребус: — 1. Підкова, 2. Канарок.

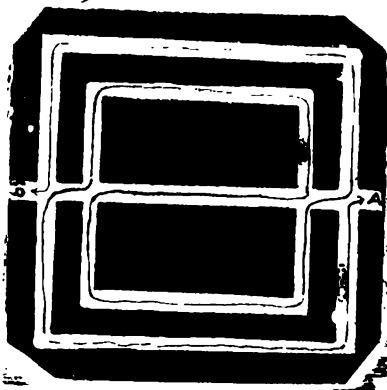
7. Сторож стоїть годину.
8. Коло, ями, ми, ми-ло, — Ко-
ломна.

9. Лютотриф: пень, — день.

10. Акростих: Відчитати перші

слова кожного рядка дадуть слово:
ШКОЛА.

ПРОХІД ПО ГОРОДІ.

Праця і забава.

ПЕРЕГОНІ.

Ціль при перегонах є, щоби найперше добігти до призначеного місця, яке зазначується чи то хоруговкою, мотузком, заткненим держакон у землю, чи якимнебудь иним способом: хто найскорше, перший добіжить до місця, той виграє перегони і тому належить ся премія (дарунок) на се з гори визначена.

Для перегонів найдогіднійше є отверте поле: для декотрих однак надася і простора галя.

У всіх перегонах мусять брати участь принайменше дві особи; може їх однак бути числом до вподоби.

1. ЗВІЧАЙНИМ БІГОМ (для хлопців а й для дівчат).

2. НА ОДНІЙ НОЗІ (для дівчат, також і хлопців).

3. „РАЧКИ” (для менших дітей): а) „РАЧКИ ВПЕРЕД”, а ще

комічніше 6) „РАЧКИ ВЗАД”.

4. „МЛИНКОМ”. — для хлопців.

5. „ВЕРХОМ” (для хлопців). Добираються хлопці по трох і стають один за другим. Середній повинен бути найсильніший.

Опісля на даний знак: Передній хлопець стоїть просто — і се голова коня; другий, в середині, чіпається переднього руками у пояса і згинається — се толуб коня; третій сідає на середнього — се їздець.

6. „РАКОМ” (для хлопців). Добираєсь по два хлопці, один сильніший і висший, другий менший. „Висший” став просто, а „менший” чіпавсь у нього руками за рамена а ногами, підскачовши, обіймає його у пояса, сплітаючи ноги сильно на крижах. Опісля „менший” здіймає руки з рамен „висшого” і опускається в долину, вигинає головою поміж ног „висшого” а руками опираєся на пятах „висшого”; рівночасно „висший” хилиться наперед, добре витягнений і став на руках та ногах.

Так счіплені мов раки, відбувають перегони.

7. СПУТАНИМИ НОГАМИ (для хлопців): Тут путався ноги шнурком чи ремінцем на яких 8 до 12 цалів.

8. „В МІШКУ” (для хлопців): Хто став до перегонів, сей влазить ногами в мішок (мішки повинні бути що найвузші, але всі однакові) і так біжать або скачуть до призначеного місця.

При всіх перегонах стають беручі участь в ряд і на даний знак звичайно на команду: раз, два, три! рушають з місця до мети.

Перегони можна уряджувати ще й з різкими перешкодами; в дорозі в назначених місцях обертатись поза себе, кілька раз підскачити, лягти на землю, зробити козла, перескочити ровець, камінь чи зробленого скакуна, стати на голові „дуба” і т. п.

—X—

ЗАБАВКА ПОМАРАНЧОЮ.

1. Налийте в мидницю або в якунебудь ширшу посудину поверх поди. У воду вложіть велику помаранчу.

Хто з присутних вийме помаранчу з води але не руками а прямо устами чи зубами, той і забере собі помаранчу.

Немало нахляпається не один, заки кому се удасться.

—X—

ДЛЯ ПРАЦІ І ЗАБАВИ.

Смакуй, брате, солонинку!

ГРА.

В землю застромлюють хлопці грубий кіл і привязують до него одним кінцем мотузок завдовжки 5 — 6 метрів. Довкола колика роблять на землі круг, в котрий кожний з гравців вкладає якунебудь річ (ножик,

хустинку, шапку і т. п.) Одного з хлопців вибирають жеребом на так званого вартівника. Він бере в руки вільний копець мотузка, а в другу скручену шматку або хустинку, бігав довкола колица і уважав, аби не стратити ні одної з річий, поміщених в крузі. Притім покрикує: „Смакуй, брате, солонинку”! Натомість всі другі грачі стараються вихопити з круга якунебудь річ, передовсім свою.

Кого вартівник переловить на крадець, або хоч би легко ударить хустинкою, той стає на його місце вартівником: вперед одначе мусить за кару вложити до круга щонебудь зі своїх річий. Гра тривав так довго, поки всі вкладки з круга не зістали вибрані.

Відтак ті, котрі самі своїх річий не вихопили, мусять викуплювати їх від других ріжними способами—приміром: закукурікати, замявкати, заспівати, поскакати на одній позі до певної мети і т. п.

ПОДВІРЄ.

Ой у нас на подвір'ю є ріжні звірятка:

Песик, котик, курка й качка, ще й жовті качатка.

А онтам понад рів стара гуска йде,

За собою гусинята на воду веде.

А у стайні коровиця каже: Му, му, му!

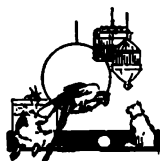
Гоня мене все на пашу, я моньки даю.

Як молочко будеш Дарцю що день рано пити,

То ніколи не буде головка боліти.

І виростеш величенька, станеш здоровенька,

На потіху матусеньки тай свого батенька.

Р О Д И Ч І !

Дайте своїм дітям світла — науки. Другі народи лише тому сильні, що свідомі. Вдругих народів діточа література дуже богата і тому їм краще живеться. Діти змалку зростають з книжками, з часописами. — набирають свідомости і сил. Лише українські діти, наче сироти, не мають що читати і виростають байдужними, мало думаючими, — без амбіцій в життю...

Родичі, — \$1.50 на рік не є нічим в порівнянні до тої користи, яку діти черпатимуть з журналу. Не отягайтесь! Запренумеруйте для них „Діточий Світ”, СЕЙЧАС для розвитку їх життя, для власного добра. Дайте їм дороговказ, котрий стане для них відбитком та зерном їх власного життя.

Не ждiть! Спiшiть! Бо молодiсть не жде! — Передплату шлiть до:
CHILDRENS WORLD, 683 Burrows Ave., Winnipeg, Man.

К Н И Ж К И

які можете дістати в Ред. „Діточого Світа” майже за ПІВ ДАРМО.

ДРАМАТИЧНІ:

Два домики і одна фіртка, комедія, 15 ц., наша ціна	8ц.
Хмари, драма, 40 ц., наша ціна	25ц.
Соколики, драма, 35 ц., наша ціна	20ц.
Пімста за Кривду, драма, 35 ц., наша ціна	20ц.
В Галицькій Неволи, драма, 25ц., наша ціна	15ц.

ДІТОЧІ:

Народні Казки, 15 ц., наша ціна	9ц.
Ліс Микита, Івана Франка, 50 ц., наша ціна	35ц.
Абу Касимові Калці, Івана Франка, 30. ц., наша ціна	20ц.
Олюнька, А. Чайківського, 40 ц., наша ціна	25ц.
Ілюстроване Українське письменство в життяписах 35 ц., н. ціна 30ц.	
О дванадцяти таблицях і пині 25 ц., наша ціна	15ц.
Ювілейна Збірка статей про Тараса Шевченка 25 ц., наша ціна 15ц.	
Як Іван зробив чудесне судно 10 ц., наша ціна	5ц.
Як царевич літав до царівни 10ц., наша ціна	5ц.
Сумна Казка, 10 ц., наша ціна	5ц.

Книжки вартости 4 дол., дістанете в нас за \$2.90

Для життя і здоров'я.

Добре життя той лише має,
Хто веселим все буває.
А щоби веселість мати,
Треба „Вуйна” все читати.

Він розсмішить хоч би кого. —
Тож не жалуйте нічого;
Сейчас гроші присилайте,
І веселого „Вуйна” замовляйте!

На рік в Канаді коштує 2 долари,
І йому не знайдете нігде пари.
„WUYKO”

590 Pritchard Ave., Winnipeg, Man

В просвіті сила!

Нинішні, яні діти повинні читати:

1. Метелик 5ц.
2. Велюре очко 5ц.
3. Добре серце 5ц.
4. Кобзар для дітей 15ц.
5. Байки де-ля Фонтена 25ц.
6. Беа бога на світі 20ц.
7. Відлучився 1.00
8. Два Брати 20ц.
9. Дід та баба 15ц.
10. За сестрою 35ц.
11. Затадки, забавки, 20ц.
12. Із звіринного царства 20ц.
13. Історія про Сироту Івася 20ц.
14. Семя Скакунчиків 20ц.
15. Пан Слота і панна Сонічко 5ц.
16. Дорога до шастя 5ц.
17. Хатка в лісі 5.
18. Орел промінистий 5ц.

Діти повинні мати багато своїх
діточих книжочок. Хто більше чи-
тає, той більше знає і більше свій
розум розвиває.

Книжки дістанете в редакції „Ді-
точого Світа”. Замовлення шліть
сейчас. Не тратьте молодого віку.

CHILDRENS WORLD,

883 Burrows Ave., Winnipeg, Man.

М. І. Сохацький

АРТИСТИЧНА ПЕРЕПЛЕТНЯ КНИЖОК.

Приймаю до оправи різні книжки в томах і поодинокі. — Спе-
ціальна оправа книжок, шкільних, правничих, торговельних, молитвен-
ників і інших. Оплатиться вам мати книжку добре оправлену в сильну
і гарну оправу. — Заходіть або пишіть на пошизшу адресу:

M. I. SOCHASKY, 590 Pritchard Ave., Winnipeg, Man.

ПІЗНАЙТЕ ПРАВДУ, А ПРАВДА ОСВОБОДИТЬ ВАС!

„Православний Вістник" є одним з органів Української Православної Церкви в Канаді. Річна передплата \$1.00. — Адресуйте:
THE ORTHODOX HERALD, 379 Parr Str., Winnipeg, Man.

ЧИТАЙТЕ „ПРОБІЙ", — одинокий орган „Об'єднання Українців Канади". Річна передплата в Канаді і Зл. Державах 2 дол. Виходить що п'ятниці. Передплату шліть на адресу:
PROBEE, 131½ Queen Street, W. Toronto, Ont.

ГОСПОДАР

Одинокий ілюстрований господарський журнал в Канаді і Злучених Державах — Виходить місячно. — Річна передплата \$1.50. — Адреса:
HOSPODAR, P. O. Box 1616, Winnipeg, Man.

СЛАВНИЙ КРАЄВИЙ ЛІК ПОРУХА, Ч. 10467.

Помагає на подвигання, запори, гази, кваси в жолудку, біль по боках, крижний і голови: шум в голові, браи апетиту, малокровність і натар жолудна.

Соткам помогло

Ось перегляньте імена людей, що той лік уживали і виздоровіли. До кожного можете написати особисто і переконатися.

1. Пані Данчинг, 781 Селкірк аве.; 2. Пан А. Плавлюк, 581 Герберт Аве.; 3. Пан Й. Малишка, 676 Флора Аве.; 4. П. Бербек, 649 Редвуд Аве.; 5. І. Реліанс, 236 Баттери Ст.; 6. Пані Дроздовська, 664 Алверстон Ст.; 7. Пан А. Горбатий, 640 Абердін Аве.; 8. Пані Велика, 256 Баттери Ст.; 9. Пан Демків, 727 Буровс Аве.; 10. Еміль Каспрович, 659 Буровс Аве.; 11. Пан Рогатинський, 901 Редвуд Аве.; 12. Пані Драган, 435 Сеймор Ст.; 13. Пані І. Вех, 851 Бойд Аве.; 14. Пані Прокопчук, 631 Редвуд Аве.; 15. Пані Дорошук, 274 Артилери Ст.; 16. Пані Топольницька, 190 Парр Ст.; — усі в Вінніпегу; — 17. Пані Топорівська, Янів, Ман.; 18. Пані О. Вітвицька, Іст Селкірк, Ман. — і ще сотки других людей. Всі вони слабували по кілька років і зізнають, що ПОРУХА їм помогло. Пробуйте те і Вам допоможе. Ціна флашки \$1.75, з пересилкою \$2.00. Бережіться перед обманством. Не питайте по аптеках; бо її ніхто не має, тільки одні агенти:

WHITE CROSS DRUG STORE

Cor. Arlington & Aberdeen,

— — *Winnipeg, Man.*